

JACOB DAHLGREN

JACOB DAHLGRENS (född 1970) abstrakta konst har fört honom till vitt skilda platser som Brighton, Kristianstad, Seattle, Karlsruhe och Belgrad. Sedan examen från Kungl. Konsthögskolan för 20 år sedan har han framgångsrikt och konsekvent styrt sitt konstnärskap med ränder i fokus på en stadig kurs framåt. På hemmaplan har det dock varit lite tystare. Men nu är han aktuell igen med en separatutställning på sitt Stockholmsgalleri Andréhn-Schiptjenko, den första sedan 2013. Artlover träffar Dahlgren i den ena av konstnärrens två ateljéer i Stockholm.

Vad är det du visar just nu?

– Det är en serie målningar med titeln *Not & Or*, säger Jacob Dahlgren. Projektet tog sitt avstamp för två år sedan och i de nya verken bygger jag upp målningar. Jag har utgått från aluminiumlister och blev intresserad av allt jag kunde stoppa innanför listerna. Arbetssättet blev som att jobba med collage och det som började rätt formellt med att jag ville fylla upp hela ytan har på senaste tiden börjat spricka upp mer

och mer. Nu tar jag tillvara spillbitar i ateljén och saker som jag har hittat. Uttrycket blir därmed lite råare, där även håligheter har blivit viktigare. Väggen är en viktig del av kompositionen.

När jag ser på din nya arbeten tänker jag på Auguste Herbin.

– Det är absolut en referens och någon som jag gillar. Vissa verk påminner i form och språk. Men det är hela tiden ett spel. Jag kan inte riktigt måla men jag kan bygga saker och ändå förhålla mig till ett måleriskt språk. På så vis är jag målare men lika mycket skulptör.

Hur har du rent konkret arbetat fram de senaste verken?

– De har kommit till på golvet i min stora ateljé i Västerhaninge. Jag har lagt ut ramar och sedan har jag flyttat runt de olika delarna. Det har varit ett lekfullt sätt att arbeta på. Och bra på så vis att det finns inga givna standardformat längre.

Det är många olika material.

– Det stämmer. De nya verken inne-

håller material som mdf, spånskiva, valchromat, plast, koppar och aluminium. Men de innehåller också upphittade saker, det kan till exempel vara en gammal plywoodbit som jag hittat som legat ute i tio år med en fantastisk patina. Sådant är svårt att kunna få till själv. Men verken innehåller också överblivna delar från mina tidigare verk. Jag har mycket äldre material som jag samlat på mig genom åren som jag har kunnat använda mig av.

Hur skiljer sig processen mot att måla?

– När man ska måla måste man tänka på hur man lägger på färgen och plötsligt när man lagt på färgen så känns den kanske inte rätt. Med det här arbetssättet kan jag prova och få svar på en gång. I mina nya arbeten handlar det lika mycket om materialen också. Hur något kan vara fint, fult eller rispigt. Jag har även jobbat med att förstöra bitar som jag till exempel sparkat sönder. Så att jag kan få fina brott i dem. Det har varit kul.

FOTOGRAF: CARL KLEINER

Du är annars känd som den »randiga konstnären» som alltid går klädd i randig tröja. Hur började egentligen det projektet?

– Det initierades redan under tiden på Mejlan. Jag bar ofta en randig t-shirt från Hang Ten och så höll jag på med randiga målningar. När min konstnärsvän och kurskamrat Martin Thelander poängterade att t-shirten ser precis ut som mina målningar fick jag idén av att måla av den. Och plötsligt fick målningen en koppling till världen utanför måleriet. Det var en viktig grej för mig. Därefter började jag måla av mina randiga t-tröjor. Efter ett tag kändes det meningslöst att måla av tröjorna när jag väl hade dem. Då började jag se tröjorna som det allra viktigaste. Från och med 2008 har jag tagit bilder på mig själv iförd en randig t-shirt. Fram tills idag har jag cirka 5 000 bilder.

Varför just randigt?

– Därför att det är som abstrakta målningar. Framför allt horisontella linjer. Jag har aldrig gillat stående ränder.

I den mindre ateljén på Södermalm förvarar Dahlgren sedan länge hela sin ständigt växande t-shirt samling, det rör sig om över 1 457 stycken. Han plockar fram ett av de äldsta exemplen. På väggarna hänger några verk av kollegan Annika Ström.

Är det viktigt att ha kollegor som man pratar med eller är du väldigt säker själv på vad du vill göra?

– Nej, säker är man inte riktigt. Emellanåt är det famlande, men med åren har jag lärt mig att det gäller att bestämma sig. När jag var yngre var jag nog mer beroende av vad andra tyckte. Ibland kan man tänka en sak och känna en annan. Då får man gå på vad man känner.

Du har varit med länge. Hur har konstbranschen förändrats sedan du började, tycker du?

– Förändringen kan man se väldigt tydligt i boken om Maria Bonnier Dahlins stipendium, tycker jag. I början var

det lite naiva brev med handskrivna ansökningar där konstnärerna ville måla lite eller göra lite olika saker. De ansökningar som numera skickas in kommer med färdiga projektbeskrivningar där det är väldigt uttalat vad konstnären vill undersöka. Folk är mycket proffsigare på något vis. De var säkert proffsiga förut också men på helt annat vis.

Tas för mycket tid från själva det fria skapandet till att formulera sig nuförtiden, tycker du?

– Kanske är det så att man inte behöver veta allt och ha allt i formulerat i förväg för att det ska bli bra konst.

David Castenfors

Jacob Dahlgren visar nya verk på Andréhn-Schiptjenko till och med 28 september och ställer även ut på Copenhagen Contemporary till och med 6 januari 2020.